

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 268/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5CdoPr/9/2025 z 18. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Tiež požaduje priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení žalovanej v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“), predmetom ktorého (po zastavení konania o určenie práva na tzv. mimoriadny výkonnostný bonus z dôvodu späťvzatia žaloby) bol nárok žalobcu na zaplatenie 12 981 eur z titulu mimoriadneho výkonnostného bonusu. Právny predchodca sťažovateľky Sberbank Slovensko, a.s., listom z 28. júla 2016 žalobcovi oznámil, že vzhľadom na završenie predaja Sberbank Slovensko, a.s., predstavenstvo banky rozhodlo 28. júla 2016 o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov. Žalobcovi bol priznaný mimoriadny bonus vo výške 21 634 eur

s tým, že 60 % bonus vo výške 12 981 eur mal byť vyplatený po završení predajnej transakcie a 40 % bonus vo výške 8 654 eur za rok 2015 mal byť vyplatený v roku 2019.

3. Okresný súd vyhodnotil žalobný nárok v rozsahu 12 981 eur žalobcu na úhradu prvej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu za dôvodný a rozsudkom zo 6. júna 2019 rozhodol v prospech žalobcu, sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť jej žalovanú sumu a súvisiacim výrokom o trovách konania ich náhradou v celom rozsahu zaviazal sťažovateľku.

4. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že oznámenie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi z 28. júla 2016 podpísali predseda predstavenstva a člen predstavenstva. Uvedený právny úkon bol vážny, určitý a zrozumiteľný a okresný súd ho považoval za platný právny úkon. Vo vzťahu k rozhodnutiam predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., č. 97/2015 zo 16. júna 2015, č. 168/2015 z 8. decembra 2015 a č. 110/2016 z 28. júla 2016 uviedol, že podľa súdnej praxe takéto rozhodnutia majú vnútropodnikový charakter a súdy nie sú oprávnené do nich zasahovať a preskúmať ich. Rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., z 19. decembra 2016 boli zrušené rozhodnutia predstavenstva č. 97/2015 zo 16. júna 2015 a č. 110/2016 z 28. júla 2016, na základe ktorých mal byť vybraným zamestnancom spoločnosti vyplatený mimoriadny bonus za proces predaja spoločnosti. Podľa okresného súdu však nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus pre žalobcu a takéto rozhodnutie nemôže mať účinky do minulosti (*ex tunc*). Ďalej uviedol, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Banka určila podmienky poskytovania pohyblivej zložky celkovej odmeny v oznámení o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi 28. júla 2016. Rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny ako pohyblivej zložky mzdy nebolo v rozpore so zákonom o bankách ani s internými predpismi právneho predchodcu sťažovateľky. Okresný súd preto posúdil uplatňovaný nárok žalobcu ako nenárokovú zložku mzdy za vykonanú prácu, ktorá má fakultatívnu povahu. V dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní tohto nároku zamestnancovi 28. júla 2016 sa stala zložkou mzdy nárokovou (obligatórnou), rozhodnutie zamestnávateľa má konštitutívny účinok. Žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie prvej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 12 981 eur.

5. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 30. mája 2024 tak, že rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

6. Krajský súd aj s ohľadom na závery najvyššieho súdu obsiahnuté v zrušujúcom uznesení z 31. mája 2022 v zhode s okresným súdom konštatoval, že v prípade vyplatenia mimoriadneho výkonnostného bonusu ide o variabilnú a nenárokovateľnú zložku mzdy závislú od toho, ako zamestnávateľ vyhodnotí pracovnú výkonnosť žalobcu v procese predaja spoločnosti. Žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie bonusu osobitným rozhodnutím zamestnávateľa o priznaní nároku z 28. júla 2016. Odvolací súd dodal, že pokiaľ by predstavenstvo pri priznaní tohto nároku nepostupovalo v súlade s internými predpismi spoločnosti, prípadne nebol vyžiadaný súhlas dozornej rady, táto skutočnosť môže vyvolať zodpovednostné vzťahy medzi členmi štatutárneho

orgánu a samotnou spoločnosťou. Zamestnávateľ voči zamestnancovi takýto akt predstavenstva ako štatutárneho orgánu konajúceho v pracovno-právnych vzťahoch zaväzuje. Sťažovateľka neprodukovala dôkazy preukazujúce, že štatutárny orgán prekročil právnym úkonom v pracovnoprávných vzťahoch svoje oprávnenie a zamestnanec o tom vedel alebo musel vedieť. Krajský súd uzavrel, že táto odmena predstavuje pohyblivú zložku, ktorej výška a priznanie záležalo od splnenia stanovených cieľov a rozhodnutia štatutárneho orgánu, na základe čoho sa môže stať takýto nárok právne nárokovateľný. Relevantné nebolo ani tvrdenie sťažovateľky, že schválenie nového druhu odmeny, ktorá nebola predpokladaná pôvodným rozpočtom, malo povahu rozhodnutia o zmene pôvodného rozhodnutia, t. j. malo byť schválené všetkými hlasmi predstavenstva a dozornou radou, pretože z dokazovania vyplynulo, že finančné prostriedky na mimoriadny výkonnostný bonus boli schválené už v roku 2015 po podpísaní memoranda s Penta Investments. Vyplatené mali byť po úspešnom završení predaja banky, čo vyplýva z výročnej správy sťažovateľky za rok 2016. Rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny nie je v rozpore so zákonom o bankách, ktorý ju sám v zmysle § 23b ods. 1 písm. c) pripúšťa.

7. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorých prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

8. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnila nedostatkami v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď uviedla, že krajský súd sa jej podstatnými právnymi a skutkovými tvrdeniami (že priznaný mimoriadny výkonnostný bonus je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania bankových zamestnancov a že žalobca musel vedieť, že jeho priznanie je v rozpore s internými predpismi banky) zaoberal iba formálne.

9. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka namietala, že krajský súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie. Prvou otázkou sa pýtala, či možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 neprípúšťa. Druhou otázkou sa pýtala, či zamestnávateľ voči zamestnancovi zaväzuje právny úkon štatutárneho orgánu vykonaný v rozpore s internými predpismi, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec ich mal poznať.

10. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol, keďže nezistil vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP odmietol ako neprípustné so záverom, že krajský súd sa pri riešení nastolených právnych otázok neodklonil od skorších rozhodnutí v obdobných sporoch.

11. V súvislosti s vadou zmätočnosti sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení. Naopak, vyzdvihol podrobné vysporiadanie sa s nosnou odvolacou argumentáciou sťažovateľky.

12. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v prvom rade uviedol, že v čase jeho rozhodovania už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd položenými právnymi otázkami zaoberal (sp. zn. 7CdoPr/7/2024 alebo sp. zn. 5CdoPr/11/2023). Prípustnosť dovolania preto dovolací súd posúdil podľa § 421 ods. 1

písm. a) CSP a skúmal, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

13. K prvej nastolenej právnej otázke najvyšší súd uviedol, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi zaväzuje. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

14. Vo vzťahu k druhej nastolenej právnej otázke bol najvyšší súd toho názoru, že interné predpisy banky o odmeňovaní zamestnancov, hoci formálne zaväzujú všetkých zamestnancov, ktorí s nimi boli oboznámení, ukladajú povinnosti osobám, ktoré v mene banky rozhodujú o odmeňovaní zamestnancov, a nie zamestnancom, ktorí sú prijímateľmi takéhoto odmeňovania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

15. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky je postavená na tvrdení o porušení jej základných práv najvyšším súdom pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania, ktoré rozvíja prostredníctvom konkrétnych skutkových a právnych dôvodov v dvoch samostatne vymedzených argumentačných okruhoch.

16. Prvá námietka sa týka procesnoprávneho pochybenia najvyššieho súdu, ktorému vytýka absenciu dôkladného posúdenia rozporu nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách).

17. Druhá námietka súvisí s nesprávnym právnym posúdením nároku žalobcu, keďže zastáva názor, že všeobecný súd ako garant ochrany zákonnosti nemôže priznať nárok, ktorý verejnoprávna kogentná norma zakazuje. Pre rozpor so zákonom by mal žalobu, v ktorej sa takýto nárok uplatňuje, zamietnuť. Nesúhlasí ani so súdnym záverom, podľa ktorého sa zákon o bankách nevzťahuje na pracovnoprávne vzťahy banky a zamestnanca. Zákon o bankách považuje za osobitný právny predpis vo vzťahu k Zákonníku práce. Sťažovateľka tvrdí, že mimoriadny výkonnostný bonus bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. V závere vysvetľuje, že žalobcom odmieta uhradiť mimoriadny výkonnostný bonus, na ktorý im pre neplatnosť konštitutívneho právneho aktu nikdy nárok nevznikol. Jej cieľom nie je v rozpore s § 17 ods. 3 Zákonníka práce spôsobiť žalobcom ujmu, ale zachovať *status quo*, v rámci ktorého neplatnosť právneho úkonu im nebude na ujmu ani na prospech.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) je založená na nesprávnom vyhodnotení prípustnosti dovolania vytýkajúceho (i) procesné pochybenia súdov nižšej inštancie a (ii) nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu na základe rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky.

19. Sporným v tomto civilnom procese bolo vyhodnotenie, či je žalobcom uplatnený nárok v rozpore s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Verejnoprávny rozmer veci vo vzájomnom prepojení s jej súkromnoprávnou rovinou zrkadliacou sa v oblasti pracovnoprávnych vzťahov, ako aj s prelínajúcim sa princípom ochrany dobrej viery (v § 10 ods. 2 a § 17 ods. 3 Zákonníka práce) ústavný súd akcentoval už v uznesení sp. zn. IV. ÚS 383/2025 v konaní o ústavnej sťažnosti tej istej sťažovateľky v skutkovo a právne podobnej veci (nárok na úhradu mimoriadneho výkonnostného bonusu iného žalobcu). Závery v ňom vyslovené možno primerane aplikovať aj na prejednávajúcu vec. Rovnako možno poukázať aj na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa toho istého rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu (napr. III. ÚS 246/2024, III. ÚS 657/2025, I. ÚS 726/2025 alebo I. ÚS 49/2026), ktorými obdobné ústavné sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené.

20. Po prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel ústavný súd (prihliadajúc na skôr vyslovené závery ústavného súdu) v tejto veci k záveru, že sťažnostné námietky sťažovateľky orientované zväčša do roviny podústavného práva (por. bod 13 uznesenia sp. zn. I. ÚS 726/2025, bod 17 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 383/2025), nie sú z dôvodov uvedených ďalej spôsobilé spochybniť ich ústavnú udržateľnosť.

III.1. K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP:

21. Jednou z kľúčových sťažnostných námietok je nedostatočnosť odpovede na dovoláciu námietku o tvrdenom rozpore nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Z hľadiska ústavnoprávneho posúdenia je pre ústavný súd podstatné zistenie, že najvyšší súd na zásadné dovolacie námietky adekvátne reagoval. Vo väzbe na dovoláciu námietku rozporu priznaného nároku s verejným právom konkrétne poukázal na to, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu (bod 10 napadnutého uznesenia), ktoré sú aj podľa názoru ústavného súdu právne a logicky konzistentné. Tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotil a vysvetlil, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce. Uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

III.2. K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP:

22. Pri vysporiadaní sa s nesprávnym právnym posúdením mimoriadneho výkonnostného bonusu najvyšší súd odkázal na vlastné rozhodnutia dokumentujúce ustálenú judikatúru v predmetnej otázke a vyhodnotil, že k odklonu od týchto rozhodnutí odvolacím súdom nedošlo. Ústavnoprávnu

akceptovateľnosť aplikovaného dôvodu odmietnutia dovolania v časti dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie už ústavný súd vyslovil v druhovo totožných veciach (ako vyplýva aj z bodu 19 tohto uznesenia).

23. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci neidentifikoval žiaden skutkový či právny dôvod odklonu od zásadného a podstatného záveru, v zmysle ktorého sa súdy zrozumiteľne a racionálne vysporiadali s tým, že žalobcovi vznikol nárok na mimoriadny výkonnostný bonus. Tento záver možno v stručnosti vystavať na týchto čiastkových tézach: (i) pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách nedopadajú priamo na vzťah zamestnávateľa a zamestnanca, (ii) zákon o bankách v rozhodujúcom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval, (iii) nepreukázanie prekročenia oprávnení štatutárneho orgánu sťažovateľky a (iv) napokon aj záver, že aj keby bolo rozhodnutie o mimoriadnom výkonnostnom bonuse neplatné pre rozpor s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo interných predpisov banky, tak by táto neplatnosť nemohla byť podľa Zákonníka práce na ujmu žalobcovi.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vylučuje porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Keďže pri predbežnom prerokovaní neidentifikoval žiadne signály odôvodňujúce úvahu o možnom vyhovení ústavnej sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie, odmietol ju ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu